

Nekaj o Murovi

Po pričevanju starih je po Murovi razsajala kuga in jetika še pred prvo vojno in pobralo je kar nekaj ljudi – Murovčanov. Iz tega naj bi izhajalo tudi ime Murova.

Pred drugo svetovno vojno so bili nastavljeni upokojeni delavci, da so vzdrževali vse gozdne poti po Mercu, zato ni bilo nikdar nevšečnosti zaradi nalivov od dežja. Na Murovi je skoraj vsaka hiša imela živino: eno do dve kravi, vola za vprego, prašiče in kure. Skoraj vsaka hiša je imela rovt ali tal za sečnjo trave, seno pa so dovažali z

Pri vodnjaku Na klancu

(Foto Slavko Smolej, last Antona Ravnikarja)

(izdelovanje lesenih spominkov), pri Menču (zidarski mojster), pri Hafnerju (mizar), pri Smoleju (mizar), pri Gorjanc (pekarija) in pri Markešu (elektrikarstvo). Stara imena hiš: Čufarjeva vila – grad, pri Škantu, pri Bonatu, od plaza podrte hiše pri Glorju, pri Rekelju, pri Zimovcu; pri Polancu, pri Grmonu, pri Goznku, pri Stroju, pri Menču, pri Cimpermanu, pri Matijovcu, pri Minu, pri Uršlu, pri Mlinarju, pri Ipavcu, pri Čarmanu, pri Mokernku, pri Cuznarju, pri Štefanu, pri Marjanu, pri Poldu, pri Šaderniku, pri Nošku. Skoraj vsaka hiša je imela nekaj gozda ali pa srensko pravico za uporabo. Vsaka hiša je imela tudi svoj rezervoar z vodo.

Hiši ob Kosovi ulici: pri Čarman, pri Mokernku
(Anton Ravnikar)

Hrano so kupovali v trgovinah in mesarijah na knjižice, ko so imeli denar pa so vse poravnali, za lon pa so dobili nekaj nagrade. Pri Janezku (Pračku) je bila šola. Tudi kulturna dejavnost je bila razvita. Igrali so igre na skednjih, imeli pa so tudi ansambel s pevcem. Za Miklavžev dan so hodili parkeljni in Miklavž po hišah in obdarovali otroke. Tudi trije kralji in na dan nedolžnih otročičev so z vejico smreke otroci šip – šapali in zato dobili kakšno hrano. Za veliko noč so nesli k žegnu v cerkev, s pirhi pa so imeli razne igre. Ob svetem rešnjem telesu je šla procesija od cerkve z Jesenic, mimo hotela Pošte, po Stari Savi do tovarne in tam obrnila po glavni cesti nazaj do cerkve. Igrali sta dve "pleh muziki" in peli so cerkveni pevci. Otroci so imeli torbice z rožami in jih posipali po cesti. Potrkavali so Murovčani. Pozimi, ko je zapadel sneg, so Rovtarji iz Rovt vozili hlode in napravili s tem lepo sankško pot. Ogromno ljudi se je sankalo od gostilne Jerce do Čufarja. Pri Jerci so kuhali vino ali postregli s frakeljcem žganja. Sankali smo se podnevi ali ponoči, ko je sijala luna. Tudi za cerkvijo do Kosove graščine je bilo sankališče. Smučali pa smo se na Goznkovem talu ali na Pisarjah, sedanji Bokalovi ulici. Pod Murovo je bil Čufarjev otok, ki je ob nalivu postal jezero, po katerem smo se otroci vozili s čolnom, ki smo ga sami naredili iz zabojev. Pozimi je zamrznilo in smo se po njem drsali z doma narejenimi drsalkami. Ko smo otroci dobili kakšen dinar, smo hodili v trgovinico Jurež po "mačka v žaklju, rožičevo štupo, pasje bombice in bonbone štoflice".

Murovški otroci smo bili res prijatelji. Šli smo se razne igre. Posebno radi smo se igrali "ravbarje in žandarje". Pri Škantu pa smo imeli posebno zabavo. Igrali smo igrice na njihovem skednju. Gospa Gizela Velikonja nas je učila igrice, ki jih je pisala njena hči Elica. Ne spomnim se več naslovov, toda bili smo zelo navdušeni igralci. Imeli smo tudi veliko dela. Pospraviti smo morali skedenj, pripraviti sceno in zaveso. Za vse to smo si sposodili predmete pri sosedah. Pripeljali smo jih z vozičkom in našim osličkom Rigom. Na predstave so prišli skoraj vsi Murovčani, saj takrat ni bilo dosti druge zabave. Ti spomini so nam še danes zelo ljubi!

Otroci v kostumih igre Princeska in pastirček
(Majda Višnar Mlakar)